

11 nedeľa B 2024

A1 Blíži sa čas dovolení, a v mnohých rodinách určite plánujete, kam pôjdete. A ak nie na dovolenku, tak aspoň na výlet. Čo si takto urobiť výlet do kráľovstva? Keď sa hovorí o kráľovstve, väčšina z nás sa rozpamätá na krásne rozprávkové kráľovstvo, kde dobro zvíťazí nad zlom, kde je všetko dobré, a keď niekto poškodí niekoho, je vhodne odsúdený. Bohužiaľ do rozprávkového kráľovstva si nemôžeme zájsť na dovolenku. Môžeme sa teda vo svojom živote stretnúť s nejakým kráľovstvom? Áno. A dokonca máme byť jeho súčasťou. Je to Božie kráľovstvo.

KE Ústrednou témou Ježišových podobenstiev, ako máme dva príklady v dnešnom evanjeliu, je Božie kráľovstvo.

D1 Dnešnému evanjeliu asi najlepšie rozumejú poľnohospodári. Človek odchovaný na elektronike a výtvarnícky vedy, hlavne v posledných rokoch, sa môže pýtať: „Čo znamená zasieť semeno do zeme? Je to vôbec potrebné?“ Zasiatie semena je spustenie jednej ohromnej reakcie. Ak sa sejba vynechá, tiež sa spúšťa reakcia, ale opačná. Bez sejby ničo žatvy, chleba. Pán Ježiš nemohol povedať lepšie podobenstvo o budovaní Božieho kráľovstva. Toto podobenstvo nás učí niekoľkým veciam:

1, Rast prírody je často nepostrehnuteľný. Ak vidíme rastlinu každý deň, nemôžeme vidieť jej rast. Je to len vtedy, keď ju znova vidíme po určitom časovom intervale, keď si všimneme rozdiel. Je to tak s Božím kráľovstvom. Rast kráľovstva môže byť rovnako ako rastlina denne nepostrehnuteľný; ale v priebehu rokov je to jasné.

2, Rast prírody je konštantný. Noc a deň, zatiaľ čo človek spí, rast pokračuje. Na Bohu nie je nič křčovité. Božie dielo pokračuje ticho; neustále si Boh rozvíja svoj plán.

3, Rast prírody je nevyhnutný. Nie je nič také mocné ako rast. Strom môže rozdeliť betónovú dlažbu so silou jej rastu. Plevel môže tlačiť svoju zelenú hlavu cez asfaltovú cestu. Nič nemôže zastaviť rast. Je to tak s Božím kráľovstvom - nič nakoniec nemôže zastaviť Božie zámery.

PAR Čo to pre nás znamená? No v prvom rade je to pozvanie na trpezlivosť. Sme stvoreniami momentu a nevyhnutne si myslíme, že ide o moment. Boh má večnosť, v ktorej pomaly a systematicky pracuje. Mali by sme kultivovať v našej duši trpezlivosť, ktorá sa učí čakať na Boha.

Po druhé je to pozvanie na nádej. Žijeme dnes v atmosfére zúfalstva. Ľudia zúfajú z cirkvi; zúfalstvo sveta je obrovské; ľudia sa obávajú budúcnosti. Nikto nemôže takto zmýšľať a veriť v Boha. Ak je Boh Otcem Ježiša Krista, veríme mu, preto nie je priestor na pesimizmus. Môžeme mať výčitky, prežívať ľútosť, pokánie, rozhorčenie hľadanie srdca, uvedomenie si neúspechu a hriechu; ale nikdy nemôžeme zúfať.

Po tretie, ide o pozvanie na pripravenosť. Mali by sme byť pripravení na Božie kráľovstvo. Je príliš neskoro, aby sme prípravu stále odkladali. Častokrát dnes počujeme aj z vlastných radov: „Hovoriť o Bohu, to je farárov kšeft a ja sa maličkostami nebudem zaoberať a vôbec - viera je moja vec.“ Ťažko sa počúvajú takéto slová, lebo je to zbavovanie sa základnej povinnosti, vzájomnej výchovy. Medzi nami sú aj takí, ktorým záleží na budovaní Božieho kráľovstva a neboja sa vykonať takú „maličkosť“ a vhodne utrúsiť poznámku ohľadom viery, či už povzbudzujúcu alebo karhajúcu. Samozrejme, že s láskou. Takými „maličkostami“ popretkávajú celý deň a výsledok je veľké dielo budovania Božieho kráľovstva - slovom aj skutkom. Zo začiatku je to vždy ťažké, lebo máme mnoho námietok proti. No ak to dokážeme, výsledok je ohromujúci.

MY Kňaz rozprával obyčajnú príhodu z českej dediny. Prišiel do nej za vojny. Našiel ju ešte zachovalú, ľudia boli veriaci. Bol tam len jeden vedomý ateista, zámožný mlynár. Ten sa so svojou nevierou neskrýval a hlásal ju otvorene slovami: „Človek sa má snažiť o to, aby druhým robil dobre. To je jediné, čo má hodnotu.“ hovorieval. „To, čo sa vykladá v kostole, sú rozprávky.“ Novovymenovaný farár sa s ním pokúšal niekoľkokrát diskutovať o viere, ale vždy to skončilo tam, kde začali. Ale nakoniec sa dohodli. Duchovný mu povedal: „Zostaňte vo svojom presvedčení, ale robte to dôsledne! Každý deň sa snažte urobiť aspoň nejakú maličkosť, ktorá je dobrým skutkom.“ Možností k tomu bolo za vojny mnoho. Veď ľuďom chýbala múka a mlynár riskoval veľa, keď im pomáhal. O viere s farárom už nikdy nehovorili. Ale nikto nevie, ako sa to stalo. Raz kňaza sám zavolať a k jeho nesmiernemu údivu ho požiadala, aby ho vyspovedal. Začal potom chodiť pravidelne do kostola a zomrel ako dobrý kresťan.

ADE Ako sa takáto zmena mohla prihodiť? Dôvod je prostý. Dobré skutky boli živé semienka, ateistické presvedčenie v hlave mŕtva náuka. Život zvíťazil. Pokúsme sa urobiť to isté tento týždeň. Namiesto špekulácií o tom či onom, denne sa snažme urobiť aspoň nejakú maličkosť, ktorá je dobrým skutkom. Tak bude tichučko rásť Božie kráľovstvo v našich rodinách a mestách. Amen.